

Het Fransche standpunt met betrekking tot de Duitse Ijzer- en Staal-industrie.

Naar aanleiding van het door den Heer Alphand op 7 Januari 1947 te Luxemburg medegedeelde Fransche standpunt zou ik het volgende willen opmerken :

Het vraagstuk van het niveau van de Duitse ijzer- en staalproductie is een der meest omstreden problemen.

De Nederlandsche Regeering heeft haar standpunt bepaald in punt 9 van de Economische paragraaf van haar Memorandum van 14 Januari 1947. Dit standpunt komt neer op :

- a. In het vredesverdrag geen limiteering van de productie van ijzer en staal.
- b. Zoolang de geallieerde bezettingsautoriteiten verantwoordelijkheid dragen voor de Duitse industrie zullen quota bepaald kunnen worden, die van tijd tot tijd zullen worden herzien.
- c. Deze quota zullen bij voorbaat niet beperkt moeten worden tot de vredesbehoefte van voor den oorlog.
- d. Rekening gehouden zal moeten worden met de regelingen, die getroffen zullen moeten worden in het kader van de Europeesche economische samenwerking.

In de mondelinge toelichting, welke op 28 Januari 1947 in de vergadering met de deputies gegeven werd, werden deze punten nog onderstreept.

Betoogd werd :

- a. dat te vergaande beperking van de ijzer- en staalindustrie en van de chemische industrie, Duitschland zal forceeren zich toe te leggen op den export van verbruiksartikelen, hetgeen niet gewenscht is;
- b. de productie van ijzer en staal in Duitschland mag niet beperkt worden tot de zuiver Duitse vredesbehoeften. De structuur van de Duitse industrie moet bezien worden in het kader van de Europeesche samenwerking op economische gebied en in dat verband in het licht van de wereld-economie.

Het Nederlandsche standpunt is dus duidelijk uiteengezet; de Fransche deputy was daarbij tegenwoordig. Frankrijk kent ons standpunt dus.

Wanneer deze zaak dus in het kader van den Conseil Tripartite ter sprake komt, zal het Nederlandsche standpunt daar duidelijk moeten worden uiteengezet. Op 7 Januari was dit nog niet mogelijk, al kenden de Belgen ons standpunt in groote trekken wel.

Nederland kan niet ingaan op herziening van zijn standpunt, wanneer zulks door de Franschen verzocht zou worden en wel om de volgende redenen:

- a. Nederland kent de Fransche memoranda nog niet volledig, of heeft deze althans nog niet kunnen bestudeeren;
- b. Nederland kent het standpunt der andere groote mogendheden nog niet, althans zijn nog geen recente Amerikaansche, Engelsche of Russische uitingen bekend;
- c. Nederland kan zijn standpunt nog niet herzien - gesteld, dat het daartoe bereid zou zijn - zoolang er geen diepgaande gedachtenwisseling heeft plaatsgevonden in een studie-commissie, welke eventueel zou moeten worden ingesteld in het kader van het overleg tusschen Nederland en de groote Vier.

Tenslotte nog eenige argumenten voor het Nederlandsche standpunt :

1. Nederland heeft een niet onbelangrijke importbehoefte aan ijzer en staal. Daarom mag Nederland in de toekomst niet eenzijdig afhankelijk worden van België en Frankrijk. Nederland heeft behoefte aan concurrentie op dit gebied, waardoor voor bepaalde soorten aanbod uit Duitschland gewenscht is. Tegen grootere leveranties uit België en Frankrijk bestaat uiteraard in principe geen bezwaar.
2. Het is zeer de vraag of België en Frankrijk ons kwalitatief zoo goed kunnen verzorgen als de Duitse industrie dit vroeger deed.
3. Het Fransche doel om de kolen uit de Ruhr voor de Fransche ijzer- en staalindustrie aan te trekken en Duitschland tot een importland van ijzer en staal te maken beteekent, wanneer dit slagen zou, een slag voor Rotterdam. De eerste voor Duitschland gingen over Rotterdam en de kolen,

welke Frankrijk thans zou willen hebben voor de uitbreiding van zijn ijzer- en staalindustrie, zouden beslist niet over Rotterdam worden vervoerd.

4. De Fransche stelling : "le charbon irait au minerai, ce qui est économiquement sain" is in zijn algemeenheid juist. Waarom hebben Zweden en Spanje met hun hoogwaardig erts de kolen niet aangetrokken? Waar de kolenmijnbouw in toenemende mate een basis voor de chemische industrie is, gaat de Fransche stelling nog minder dan vroeger op.

Mijn conclusie is derhalve, dat de allergrootste voorzichtigheid geboden is ten aanzien van het Fransche standpunt. Bij de te voeren discussie zal men zich derhalve moeten beperken tot het weergeven van het Nederlandsche standpunt en men zal er vooral op dienen te letten, dat de Franschen daaruit geen conclusie mogen trekken, waardoor zij in Moskou zouden kunnen zeggen, dat Nederland zijn standpunt de facto reeds zou hebben herzien.

Wij moeten allereerst gelegenheid gehad hebben deze vraagstukken met de Engelschen te bespreken, alvorens wij met de Franschen besprekingen zouden kunnen voeren, die ons ook maar eenigszins zouden vast leggen. Waarom dringen de Franschen zoo aan bij de Belgen en bij ons? Gevoelen zij zich niet geheel zeker tegenover Engeland en Amerika en zouden zij ons daarom mee willen hebben? Mocht dit zoo zijn, dan moeten wij des te sterker bij ons standpunt volharden.

4 Februari 1947

Dr. H. M. Hirschfeld.